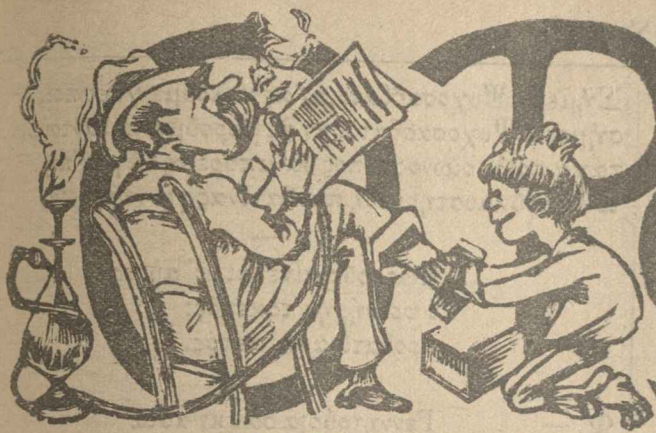

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον απαριθμούντες χρόνον
εδρεύομεν και πάλιν στήν γήν των ιταρθενώνων.

Στὸ χίλια κι' ἐνιακόσα δεκαέξη
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν αἰ μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ ι φ ρ ᾶ γ κ α και σ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὶς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Φλεβάρη κι' ἐβδόμη,
σὺν Βερντὲν δὲν τελειόουν ἀκόμη.

Χίλια και τρακόσα κι' ἐβδομηνταένα,
κι' ὅλο κόβει ράβει μία κι' ἄλλη πένα.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. — Καλῶς στήν τὴν Σαρακοστή με σκόρδα, με κρεμ-
και με τὴν φωροκώστενα τὴν ἴδια και τὴν ἴδια. [μύδια.
Καλῶς στήν τὴν Σαρακοστή τὴν πολυσκουτελοῦ,
ἀλλὰ κι' αὐτὴ δὲν εἶν' ἐλπίς' λίγο μῆλα νὰ βάλῃ
μέσα στὸ κουφιόκεφαλο τοῦ κράτους τοῦ τρελλοῦ,
μήτε και σ' ὅλου τοῦ ντουνιὰ τὸ δύστυχο κεφάλι.

Καλῶς στήν τὴν Σαρακοστή, μὰ δίχως φασουλάδα,
γιατὶ φασούλι σήμερα δὲν ἔβρισκεις στήν Ἑλλάδα,
μήτε μπορεῖς σὰν πρὶν νὰ λές: φασούλι τὸ φασούλι
γεμίζει τὸ σακούλι.

Καλῶς στήν τὴν Σαρακοστή με τὰ τρελλὰ τὰ Κούλουμα
και με κοιλαῖς ποῦ γίνηκαν ὡς εἶδος παληοτούλουμα,
ποῦ κι' ὁ Δραγούμης φαίνεται πῶς θάβρη νέους πόρους,
κι' ἐνθαρρυνόμενος μ' αὐτοὺς θὰ βάλῃ κι' ἄλλους φόρους.

Πέρασε τὸ Καρναβάλι,
κι' ἐπεῖτ' ἀπ' αὐτὸ προβάλλει
φρόνιμη Σαρακοστή
κατὰ πάντα σεβαστή.

Δὲν ἀκούεις τὴν ἀούα, δὲν ἀκούεις τὴν ἀστεῖα,
κι' ἀντιλάλους ἰαχῆς,

ἦλθε πάλιν ἡ νηστεία
κι' ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς.

Και κτυποῦν πολλοὶ τὰ στήθη
και φωνάζουν τραγικά:
ποῦ φασούλι, ποῦ ρεδίθι,
ὅσπρια τονωτικά;

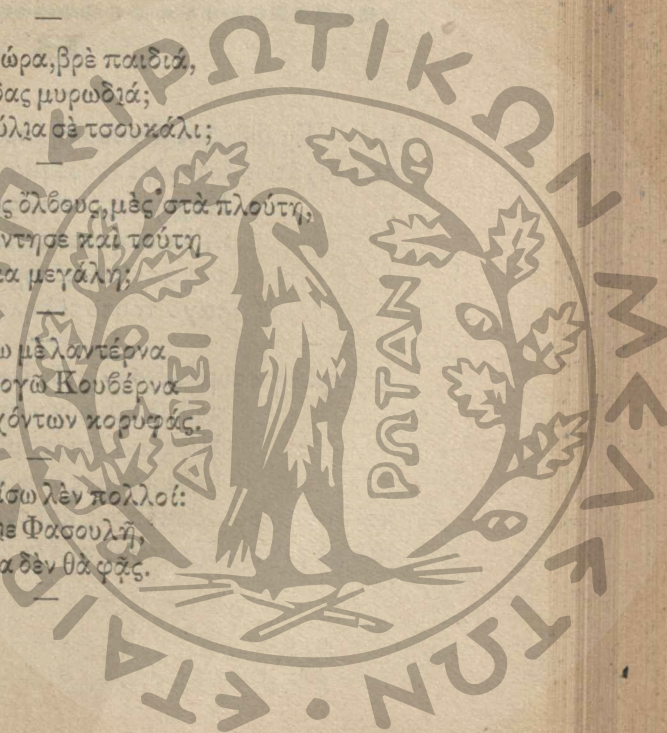
Κι' ἐρωτοῦν, βρὲ Περικλέτο,
πῶς στής δόξης τὴν κοιλάδα
ἔλειψε με τὰλλα φέτο
κι' ἡ φτωχή μας φασουλάδα;

Ποῦ και τώρα, βρὲ παιδιὰ,
φασουλάδας μυρωδιά;
ποῦ φασούλια σὲ τσουκάλι;

Μὲς στοὺς ὄλους, μὲς στὰ πλούτη,
πῶς κατήντησε και τούτη
πολυτέλεια μεγάλη;

Τριγυρίζω μέλοντέρνα
και δοξολογῶ Κουδέρνα
και προὔχοντων κορυφάς.

Κι' ἀπ' ὀπίσω λέν πολλοί:
φέτο, δόλις Φασουλῆ,
φασουλάδα δὲν θὰ φῆς.

Ἐλλάς, αὐτὰ τὰ χρόνια μοῦ φαίνεται οὐκ ἄλλη,
μήτε σ' ἀναγνωρίζουν ἄγνωστοί καὶ γνωστοί,
ἔλειψε καὶ ἡ Γκαμήλα τοῦτο τὸ Καρναβάλι,
λείπει καὶ ἡ φασουλάδα μὲς στὴ Σαρακοστή.

Περικλέτο, δοξολόγει
τὴν μεγάλη μασκαροῦ,
ὅπου τὴν χορταίνουν λόγοι
καὶ κουδένταις κουτουροῦ.

Κάποιος πόθος ἄς σὲ φέρῃ
πρὸς ἐκστάσεις εὐρανίας
τοῦ νοδὸς καὶ τῆς ψυχῆς.

Ἦλθε πάλι, χασομέρη,
ὁ καιρὸς τῆς μετανοίας,
ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς.

Πρὸς ἀνέυρεσιν ὀσπρίων
καὶ ἐξηγήσεις μυστηρίων
μάγου χεὶρ ἄς σ' ὀδηγῇ.

Σάκον φόρεσε καὶ θρήνει
μὲς στοῦ κόσμου τὸ καμίνι,
μὲς στοῦ κόσμου τὴν σφαγὴ.

Τοῦ πολέμου τοῦ φρικώδους θρήνει τὰς καταστροφάς...
ποιοὶ καὶ πόσοι δὲν θρηνοῦν!...
καὶ ἔχε πάντα κατὰ νοῦν
πῶς ἂν τοῦτος δὲν τελειώσῃ φασουλάδα δὲν θὰ φῶς.

Κεφαλὴν καὶ στήθος κτύπα,
Περικλέτο παρλαπίπα,
καὶ προσεύχου γιὰ τὴν πλάσι,
ποῦ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
κάποιο πνεῦμα πονηρὸ
ἔβαλε νὰ τὴν χαλάσῃ.

B

Π. — Ἐμαθες, βρὲ Φασουλῇ, ποῦ σαπίζεις στὴν Ἀθήνα,
πῶς ἐσχάτως ἀέτον γέννησε μιὰ προβατίνα;
Κεχηνὼς ὁ κόσμος μένει
καὶ ἐκπληκτοὶ ῥωτοῦν πολλοί:
τάχα τοῦτο τί σημαίνει;
τάχα τοῦτο τί δηλοῖ;

Τί περίεργα συμβαίνουν στὸν δικό μας τὸν καιρὸ,
ποῦ μὲ κάνουν ν' ἀπορῶ.
Μὲ τ' ἀνέλπιστο μαντάτο
ἦλθε κόσμος ἄνω κάτω,
καὶ ζητοῦν οἰνοσκοπούς καὶ σοφοὺς τῶν Ἀθηνῶν,
ποῦ μὲ γνῶσιν ἐξηγοῦν καὶ ἓνα καὶ ἄλλον οἰωνόν.

Σήμερα Ψυχασβάτο, καὶ ἄς γελοῦμε χαρωποί,
σήμερα Ψυχασβάτο, καὶ ἄς βαροῦμε τὰ σαντούρια...
τάχα ποῖος οἰνοσκοπὸς θὰ μ' ἐπιδείξῃ νὰ μᾶς πῇ
τί δηλοῦν μυστηριώδη προβατίνας γεννητούρια;

Πῶς σοῦ φαίνεται καὶ αὐτὸς
ὁ φρενήρης τοκετός;
προβατίνα καὶ ἀετός.

Φ. — Γεννητούρια σὰν καὶ αὐτὰ
μοῦ γανόνουν τὸ μαλὸ,
καὶ μὲ κάνουνε τρελλό.

Κάθε σκέψις σταματᾷ,
καθενὸς ἡ βίδα στρίβει...
τέτοιος οἰωνὸς τί κρύβει;

Μέσα στῶν Ρωμηῶν τὴν κτίσιν,
ποῦ καθεὶς παραγελᾷ,
μᾶς τρελαίνουνε πολλὰ
γεγονότα παρὰ φύσιν.

Ἦταν φαίνεται γραφτὸ
νὰ γενῇ τὸ θαῦμα αὐτὸ
στοὺς δικούς μας τοὺς καιρούς,
τοὺς καθ' ὅλα πονηρούς.

Πλὴν καὶ ἐγὼ θὰ κρούσω τώρα νικητήριον παιᾶνα,
καὶ καθεὶς ἐορταζέτω...
γιὰ φαντάσου, Περικλέτο,
ἓνας ἀετὸς γαμφωνὺς νάχη προβατίνα μάννα.

Γλέντισε ποικιλοτρόπως,
καὶ μακάριος ὁ τόπος,
ποῦ μοιραίως κυδερνώντων
ἀσπρομάλληδων γερόντων,
κοιλιόδουλοι κηφήνες
βλέπουν ὄνειρα χλιδῆς,
καὶ ἔχομε καὶ προβατίνας,
ποῦ γεννοῦν ἀετιδεῖς.

Ὅμως λένε καὶ ὁ Δραγούμης μέσα τὴν πολλή του φούρια
ἔμαθε τῆς προβατίνας τὰ φρενήρη γεννητούρια,
καὶ εἶπε πρὸς τοὺς συμπερόδρους καὶ ἄλλους γέροντας σὰν καὶ
φόρο καὶ στῆς προβατίνας, ὅπου κάνουν ἀετούς. [αὐτοῦς]

Τί χαρά μας, τί χαρά!
ἔχνα κάθε συμφόρα.
Καὶ παράξενο δὲν εἶναι, Περικλέτο κοκκαλιάρη,
μὲς στὰ θαύματα τὰ τόσα
νὰ σοῦ ποῦν καὶ κάποια κλώσσα
πῶς ἐκλώσθησε λειοντάρι.

Καὶ παράξενο δὲν εἶναι μέσα στ' ἄλλα τ' ἀσυνήθη
καὶ στὰ τόσ' ἄλλοκοτα
νὰ σοῦ ποῦν, Περικλέτο, πῶς ἐλέφας ἐγεννήθη
ἀπὸ μιὰ φραγκόκοτα.

Καὶ παράξεν οὐδὲν εἶναι, γέννημα τῆς πρωτευούσης,
τώρα γρήγορα ν' ἀκούσης
πῶς οἱ κυδερνώντες γέροι
ἠθύμωσαν ἀληθινά,
καὶ πῶς πῆραν τὰ βουνὰ
μὲ ρομφαίαν εἰς τὸ χέρι,
καὶ μ' ἀκράτητον θυμὸν
πῆγανε στὸ Ντουωμόν.

Κι' ἐπολέμησαν καὶ αὐτοί,
μὰ καὶ ὁ Γούναρης μὲ φέσι,
καὶ τοῦ Κρόνπριντζ οἱ στρατοὶ
ἐκαναν σὲ τοὺτους θέσι.

Γ

Π. — Γιὰ τ' ἀνέλπιστο μαντάτο
θὰ βάρεσω τὸ λαγοῦτο
μέσα στὸ Ψυχασβάτο...
ὦχ! ψυχὴ μου, τείναι τοῦτο.

Εὐθυμία, κακομοίρη,
καὶ σὲ κάθε κοιμητήρι,
ποῦ σκιαὶ σεπτῶν προγόνων
μὲ ψυχῆς μᾶς βλέπουν πόνον.

Συμφωνῶ μὲ φίλων γνώμας,
ὅπου λὲν τὸ ροιζικό μας
πῶς πολλὰ καλὰ μᾶς γράφει.

Κάθε θλίψις ἀπεσοῦα,
δὲν νομίζεις πῶς αὐὰ
ξεφωνίζουμε καὶ οἱ τάφοι;

Μέσα στὰς φρικτὰς δδύνες
καὶ στὰ κάζα τὰ σπουδαῖα
δὲν ξεχνῶ τῆς προβατίνας
τὸν μικρὸν ἀετιδεά.

Πῶς ἐκεῖνος παρὰ φύσιν σήμερα νὰ γεννηθῇ;...
βλέπομεν φωτὸς ἀκτίνα

μὲς στὸ σκότος τὸ βαθύ...
μωρὲ γειά σου, προβατίνα.

Καρνάβαλοι κυριαρχοῦν,
καὶ ἀκόμη γύρω μας ἔχουν
τὰ οὐὰ Πιερότων.

Ὅλα γιὰ μᾶς εὐφρόσυνα,
καὶ σήμερα μνημόσυνα
τελοῦνται τεθνεώτων.

Τρέχει καθένας σκεπτικὸς σὲ τάφους νὰ ρεμβάσῃ,
καὶ Ἰερεμίας τοὺς Ρωμηοὺς θρηνεῖ καὶ ταλανίζει,
καὶ ἐγὼ φωνάζω, Φασουλῇ, παπὰ νὰ τοὺς διαβάσῃ,
καὶ ἐκεῖνος ὁ τρελλόπαπας αὐὰ ξεφωνίζει.

Τοῦτος ὁ καχπὲ-ντουναῖς ἔγιν' ἓνα κοιμητήρι,
ὅπου φάλλουν μὲ βρονταῖς τοῦ θανάτου τὸ ψαλτήρι.
Καὶ δὲν εἶναι διόλου φέμμα
πῶς ῥωτοῦν πολλοὶ μὲ γνῶσι:
ἐπειτ' ἀπὸ τόσον αἶμα
τάχα τί θὰ ξεφυτρώσῃ;

Ὅσοι καὶ ἂν κτυπεῖσαι τώρα στὴν κοιλάδ' αὐτὴν τῶν πό-
δων δάκρυα καὶ ἂν βγάλῃς ἐξ ἀδένων δακρυγόνων, [νων,
σήμερα δὲν θὰ μ' ἐπιδείξῃς ἐπαξίως νὰ θρηνήσῃς
ὅσον κόσμον, Φασουλῇ,
κλαίει πᾶς Ἀνατολὴ
καὶ πολιτισμένη Δύσις,

Ὅρσε, κόσμε μακελλάρη,
ἓνα τέτοιο σφάξιμο
στὸν αἰμοχαρῆ τὸν Ἀρη
λὲς καὶ τῶρες τάξιμο.

Φ. — Κύριοι τῶν Δυνάμεων, γενήτε καὶ μ' ἐμᾶς,
προτὸν νὰ γίνῃ σπᾶνις καὶ αὐτὸς ὁ ταρμαῖς.
Κύριοι τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενήτε,
στοὺς οὐδετέρους τοὺς Ρωμηοὺς αἰκτιρμονες φανήτε.

Ἄλλοις ἀπὸ τὰ κέρατα θ' ἀπαξώμε τὸ βούδι,
καὶ αὐὰ θὰ φωνάζω στὴν σκοτωμένη κτίσι,
καὶ μόνον ὄπλον θάχωμε τὰ γένεια τοῦ Σκουλούδη,
ποῦναι φοδὲρ ἀδιάκοπη σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

**Σκουλούδης ρασοφόρος
ὡς εἶδος ὁδοιπόρος.**

Εἰμ' ἐγὼ καὶ τὸ ποτάμι,
ὅπου τρέχει θολωμένο,
εἰμ' ἐγὼ καὶ τὸ καλάμι,
ὅπου τρέμει κυρτωμένο.

Κι' ἐγὼ Πρόεδρος Προέδρων Κυβερνήσεως εὐθύμου
θέλω νὰ φορέσω ράσα...
ἀπὸ τοὺς συχνοὺς πολέμους ἐστομώθη τὸ σπαθί μου,
καὶ δὲν κόβει μήτε πράσα.

Θέλω γύρω τὴν Ραλλοῦ,
τὴν παληὰ χρυσομαλλοῦ.
Καί' στὸν νέο Δημητράκη
δίνω τώρα τὴν εὐχή μου...
θὰ γενῶ καλογεράκι
γιὰ ν' ἀγιάσω τὴν ψυχή μου.

Εἶμαι γέρος ἀντοχῆς,
ὅμως σ' ἐνα μοναστήρι
θέλω νὰ κλειστῶ, παιδιά.

Εἶναι σπαραγμὸς ψυχῆς
τοῦ Δραγούμη τὸ φαλτήρι
γιὰ τὴν ἀναπραδιά.

Ἔκανα καὶ συνεντεύξεις, εἶπα τὰ φρονήματά μου,
καὶ τὰ μάθανε πολλοί...
τώρα θέλω σὲ κελλί
νὰ φυλάξω κατὰ πάντα τὴν οὐδετερότητά μου.

Κι' ὅταν θέλῃ κι' ὁ Πασσάρωφ κι' ὁ Γκαλήπ ὁ Κεμαλή
νὰ μοῦ ποῦνε μυστικά,
μοναχέ μου' στὸ κελλί
θὰ μὲ βρίσκουν τακτικά.

Ἦθελα καὶ ρασοφόρος ρόλο δυνατὸ νὰ παίξω,
καὶ γιὰ σύντροφο μονάχο
τὸν Μιχελιδάκη νά'χω,
νὰ μοῦ λέῃ τὸ φαλτήρι κι' ἀνακατωτὰ κι' ἀπέξω.

**Ὁ Γούναρης ὁ νεαρός
ὡς εἶδος Χόντζας λιγερός.**

Σὲ τούτου τοῦ καιροῦ τὴν συμφορὰ
κι' ἐγὼ θὰ γίνω Χόντζας σὲ τί' αμί,
καί' στὸν Ἀλλάχ θὰ κρᾶζω λιγερά:
δίνε' στοὺς Ἐθνικοφρονᾶς ψωμί

Δυναμῶνε τοῦ Μήτσου τὸ φουσατό,
αὐγάτισε τὸ κόμμα τὸ φεσατό,
νὰ γράφω τσελιγκάδες' στὴν πατοῦνά μου.

Στὴ στάνη μου τὸ φέσι ν' ἀφθονῇ,
κι' ὡς εἶδος παπαροῦνα νὰ γενῇ,
κι' ὅλαις ἢ παπαροῦναις παπαροῦνα μου.